

Włodzimierz Kotowski

Data i miejsce urodzenia

[28 czerwca 1928](#)
[Starogard Gdański](#)

Data śmierci

[16 października 2025](#)

profesor nauk chemicznych

Specjalność: inżynieria procesowa przemysłu rafineryjno-petrochemicznego, inżynieria reaktorów chemicznych, kataliza, petro- i karbochemia, utylizacja odpadów

[Alma Mater](#)

[Akademia Górno-Hutnicza w Krakowie](#)
[Politechnika Śląska](#)

[Doktorat](#)

[1964](#)

[Habilitacja](#)

[1968](#)

[Profesura](#)

[10 stycznia 1974](#)

Nauczyciel akademicki

Uczelnia

[Wyższa Szkoła Inżynierska w Opolu](#)
[Politechnika Opolska](#)

(5) Rektor WSI w Opolu

Odznaczenia

Wstęp

Włodzimierz Waclaw Kotowski (ur. [28 czerwca 1928](#) w [Starogardzie Gdańskim](#), zm. [16 października 2025^{\[1\]}](#)) – [polski inżynier](#) ochrony środowiska i technologii chemicznej, specjalizujący się w [agroenergetyce](#), alternatywnych źródłach energii, inżynierii procesowej przemysłu rafineryjno-petrochemicznego, inżynierii reaktorów chemicznych, katalizie, petro- i karbochemii, utylizacji odpadów; [profesor doktor habilitowany](#), [nauczyciel akademicki](#) związany z uczelniami w Opolu i Bytomiu; piąty rektor [Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Opolu](#) (1987–1990).

Życiorys

Urodził się w 1928 roku w Starogardzie Gdańskim. Po ukończeniu [gimnazjum](#) w [Lubomierzu](#) kontynuował naukę w latach 1947–1950 naukę w Gdańskich Technicznych Zakładach Naukowych, uzyskując tam [świadectwo dojrzałości](#) i dyplom [technika](#)-chemika. Następnie został skierowany do pracy w Zakładach Chemicznych w [Oświęcimiu](#). W międzyczasie za namową prof. [Eugeniusza Błasika](#) podjął [studia wieczorowe](#) w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej przy [Akademii Górniczo-Hutniczej](#) w [Krakowie](#), które ukończył w 1954 roku, uzyskując dyplom [inżyniera](#)-chemika. Dalsze studia kontynuował na [Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej](#) w [Gliwicach](#), gdzie uzyskał stopień [magistra](#), a następnie [doktora](#) nauk chemicznych w 1964 roku i [doktora habilitowanego](#) w 1968 roku^[2].

W tym samym roku został oddelegowany do pracy w [Zakładach Chemicznych "Błachownia"](#) w [Kędzierzynie](#) z zadaniem stworzenia tam struktur organizacyjnych, a także uruchomienia pierwszego kompleksu [petrochemicznego](#) w [Polsce](#). W związku z tym osiedlił się na stałe w tym mieście przenosząc się z Oświęcimia. W tutejszych zakładach chemicznych pracował do 1973 roku, będąc kolejno szefem produkcji, zastępcą dyrektora do spraw produkcji oraz dyrektorem naczelnym^[3].

Od 1964 roku należał do [PZPR](#)^[4].

W 1973 roku decyzją Ministra Przemysłu Chemicznego objął stanowisko dyrektora naczelnego [Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych](#) w [Płocku](#), które pełnił do 1976 roku, kiedy to ponownie wrócił do Kędzierzyna-Koźła, zostając dyrektorem naczelnym [Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej "Błachownia"](#)^[5]. W międzyczasie [Rada Państwa PRL](#) nadała mu w 1974 roku tytuł [profesora](#) nadzwyczajnego nauk technicznych, a w 1988 tytuł profesora zwyczajnego^[6].

W 1985 roku rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w [Wyższej Szkole Inżynierskiej](#) w [Opolu](#) (od 1996 roku Politechnika Opolska). Otrzymał tam stanowisko [profesora zwyczajnego](#) (1988) i został [prodziekanem Wydziału Mechanicznego WSI](#). W latach 1987–1990 pełnił na tej uczelni funkcję [rektora](#). Ponadto od 1994 do 2000 roku kierował tamtejszą Katedrą Techniki Ciepłej i Aparatury Przemysłowej^[2].

Poza opolską uczelnią techniczną był w latach 1976–1979 członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do spraw Kadr Naukowych, a w latach 1981–1983 członkiem Komitetu Karbochemii [Polskiej Akademii Nauk](#). Od 1993 roku jest ekspertem [Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Rozwoju Przemysłowego](#) (UNIDO). Był też członkiem Sekcji Technologii Chemicznej przy [Komitecie Badań Naukowych](#)^[3]. Wykładał także w Katedrze Ekonomii, Zarządzania i Inżynierii Produkcji [Wyższej Szkoły Ekonomii i Administracji](#) w [Bytomiu](#)^[7].

Dorobek naukowy

Włodzimierz Kotowski w trakcie swojej wieloletniej pracy naukowej przebadał i wyjaśnił mechanizm aktywującego [dwutlenku węgla](#) w mieszaninie z [wodorem](#) na [katalizatory miedziowe](#) w procesie syntezy [metanolu](#). Badania te legły u podstaw niskociśnieniowej produkcji metanolu. Prowadził również badania w zakresie ciśnieniowych procesów uwodnień, hydrorafinacji, a także hydrokrakingu ciężkich frakcji ropy naftowej w [węglu](#)

[kamiennym](#) i [brunatnym](#) z udziałem katalizatorów. We współpracy z [Instytutem Chemii Stosowanej w Berlinie](#) prowadził badania dotyczące hydrokrawingu ciężkich frakcji z przerobu ropy do paliw silnikowych oraz opracował technologię utylizacji złomu elektronicznego w parametrach nadkrytycznych wody^[5].

Jest autorem 9 [monografii](#), które są zalecane jako podręczniki akademickie, oraz kilkuset publikacji w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Był twórcą lub współtwórcą 52 wynalazków, z których większość została wdrożona w przemyśle chemicznym^[3].

Odnaczenia i działalność społeczna

Z tytułu osiągnięć zawodowych otrzymał wiele nagród państwowych, wyróżnienia regionalne, resortowe, [Naczelnej Organizacji Technicznej](#) oraz organizacji zagranicznych.

- Odznaka „[Przodownik pracy](#)“ (1952)^[8]
- Srebrny [Krzyż Zasługi](#) (1953)^[9]
- [Medal im. Prof. Wojciecha Świątosławskiego](#) (2002)^[10].

Otrzymał także tytuł [honorowego obywatela](#) Kędzierzyna-Koźła^[3]. Poza działalnością naukową dał się poznać jako aktywny społecznik. Będąc dyrektorem Zakładów Chemicznych "Blachownia" zainicjował budowę kompleksu handlowego dla pracowników zamieszkałych przy Zakładach. Osobiście nadzorował budowę drogi łączącej [Blachownię](#) z [Lenartowicami](#), a także był inicjatorem budowy bloków mieszkalnych na osiedlu przyzakładowym. W latach 1976–1978 był prezesem [Klubu Sportowego MZKS "Chemik"](#). W trakcie jego kadencji drużyna piłkarska jedyny raz awansowała do [II ligi piłki nożnej](#)^[5].

Przypisy

1. *Andrzej Powrosnik, [Odszedł prof. Włodzimierz Kotowski](#) [online], Wydział Mechaniczny, 22 października 2025 [dostęp 2025-10-24].*
2. *[Biografia na stronie Wrocławskiego Środowiska Akademickiego](#). wsa.dbc.wroc.pl. [zarchiwizowane z [tego adresu](#) (2016-08-20)]. [on-line] [dostęp 2012-04-26]*
3. *Wrocławskie Środowisko Akademickie. Twórcy i ich uczniowie*, pod red. A. Chmielewskiego, wyd. Ossolineum, Wrocław 2007, s. 233.
4. *Kto jest kim w Polsce 1984. Wyd. 1. Warszawa: Wydawnictwo Interpress, 1984, s. 342. ISBN 83-223-2073-6.*
5. *[Biografia na stronie Honorowych Obywateli Kędzierzyna-Koźła](#) [on-line] [dostęp 2012-04-26]*
6. *Złota księga nauki polskiej, Gliwice: Helion, 1999, s. 152.*
7. *[Prof. Włodzimierz Waclaw Kotowski](#), [w:] archiwalna baza „Ludzie nauki” portalu Nauka Polska ([OPI PIB](#)) [dostęp 2012-04-24].*
8. *[M.P. z 1952 r. Nr 28, poz. 420](#)*
9. *[M.P. z 1953 r. Nr 54, poz. 650](#)*
10. *[Medal im. Prof. Wojciecha Świątosławskiego](#). [w:] [www SITPChem](#) [on-line]. [www.sitpchem.org.pl](#). [dostęp 2012-05-12]. (pol.).*

Bibliografia

- [Biografia profesora na stronie miasta Kędzierzyn-Koźle](#)

- [Biogram na stronie Wrocławskiego Środowiska Akademickiego](http://wsa.dbc.wroc.pl). wsa.dbc.wroc.pl. [zarchiwizowane z [tego adresu](#) (2016-08-20)].
- [Prof. zw. dr hab. in Włodzimierz Waclaw Kotowski](#), [w:] archiwalna baza „Ludzie nauki” portalu Nauka Polska ([OPI PIB](#)) [dostęp 2012-04-24].
- *Wrocławskie Środowisko Akademickie. Twórcy i ich uczniowie*, pod red. A. Chmielewskiego, wyd. Ossolineum, Wrocław 2007.

Źródło: https://pl.wikipedia.org/wiki/W%C5%82odzimierz_Kotowski